

**תפ"ח 50450/12 - מדינת ישראל, פרקליטות מחוז ירושלים - פלילי
נגד חשים אמאני**

בית המשפט המחוזי בירושלים

24.10.2017

בפני כב' השופטים א' דראל, ע' זינגר, ח' מאק-קלמנוביץ
תפ"ח 50450-12-16 מדינת ישראל נ' אמאני חשים

המואשימה
מדינת ישראל
עו"ד ענת ארוסי-כהן
פרקליטות מחוז ירושלים - פלילי

נגד
הנאשמה
חשים אמאני
עו"ד ב"כ ענת CHILDON נג'ם

הכרעת דין

השופטת ענת זינגר:

כתב האישום:

1. כתוב האישום מיחס לנאשמת עבירה - מעשה טרור של חבלה בכונה מחמורה, עבירה לפי סעיף 329(א)(2) לחוק העונשין התשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין"), בצוירוף סעיף 37 לחוק המאבק בטרור התשע"ו - 2016 (להלן: "חוק המאבק בטרור") וכן עבירה של נשיאת סיכון למטרה לא כשרה, עבירה לפי סעיף 186 לחוק העונשין.

2. בכתב האישום נטען כי במועד שאינו ידוע גמלה בליבה של הנאשמת החלטה לבצע פגוע כנגד כוחות הביטחון ולמות כ-"שheidah". בשעות המוקדמות של יום 13.12.16 העלתה הנאשمة לדף הפיסבוק שלה פост ובו תמונה של מסגד אל-אקצא וכיתוב בעברית -

"בבוקר זהה המלא בדברים הטובים והפרנסה מאצלך וא' אלהים שואלת אותך לפי מספר טיפות הגשם שתתן לי את השהادة כי יפה ומקדימה ומחלת שתתקבל אותה ממני ושתהיה לזכות לי ולאהובים שלי ביום הדין, אהובים שלי שייה לכם בוקר שבו זוכרים את אלהים ומבקשם ממןו את סליחתו".

באוטו يوم בשעות הבוקר, נסעה הנאשمت ברכבת הונדה לג. 44-220-17 מעבודתה בא-רם לבית חנינה. בסמוך לשעה 13:40 היא הגיעה למחסום קלנדיה והבחינה בחיל ב' ד' (להלן: "החיל"), כשהוא חוצה רגלית את נתיב נסיעתה מימין לשמאל. החיל סימן לנאשמת בידי השמאלית לעזרה וחוץ עצרה את רכבתה. החיל החל לחצות את הנתיב. הנאשמת המתינה עד שהחיל יהיה אל מול רכבתה ותוך שהיא אומרת דברי תפילה, האיצה את הרכב ופגעה בחיל. מעוצמת הפגיעה נהדף החיל על מכסה המנוע והתגלגל אל הכביש. הנאשמת המשיכה בנסיעתה, פגעה ברכב אחר סטנה שמאליה ונעצרה בבטוניותה שהיו במקום. כאשר הנאשמת ישoba ברכבה, היא שלפה סיכון והניפה אותו בידה הימנית כלפי

עליה תוק שhai אומرت בקהל כי אין אלוהים מלבד אלהים ונשבעה שמהCMD שליח אלהים, אז נעצרה בידי כוחות הביטחון. כתוצאה ממעשה הנאשמה ספג החיל מכח באגן ובצד ימין של ראשו. נתען כי בכר ניסתה הנאשמת לפגוע באדם שלא כדין בסיכון, או בנשך מסוכן, או פוגعني אחר, בכונה להטיל באדם נכות או מום או לגרום לו חבלה חמורה וזאת כמעשה טרור מניע מדיני, דתי, לאומני או אידאולוגי. בנוסף, היא החזיקה סכין מוחוץ לתחום ביתה ולא הוכיחה כי החזקה אותה למטרת שרחה.

חשיבות הנאשمة לאישום:

.3. בתשובה הנאשمة לאישום, אשר ניתנה ביום 26.3.17, היא הכחישה את הטענה כי גמלה בלילה החלטה לבצע פגוע נגד כוחות הביטחון. אומנם היא אישרה שהעלתה את הפוסט הנטען לפיסבוק, אך בהירה כי במילה "שהאדאה", הייתה הכוונה לתעודה אקדמית ולא לשheid. היא הוסיפה כי הייתה אמורה לקבל 48 שעות לאחר האירוע תעודה של תואר שני. הנאשمة הודהה כי נגעה ברכב הנטען ביום האירוע, אך מעט הודהה בכך שהגיעה למחסום קולדינה, היא כפירה בכל יתר הנטען. בכלל זה טענה כי לא ראתה שיש חיל שנדרס. אף שהעלטה בתחילת טענות בדבר האופן בו נגבהה ממנה ההודעה הראשונה ובгинך גם עלתה בקשה לקיימ משפט צוטא, לא עמדו באין כוח הנאשمة על כך, לאחר מכן.

העדים שנשמעו והმוצגים שהוגשו:

.4. כל העדים נשמעו ביום 12.7.17. מטעם המאשימה העידו באותו מועד - שני חוקרים אשר גבו את ההודעות מהנאשمة, רס"מ בהג'ת מרעי (עת/10, ר' עמ' 35-14) ורס"ר כامل פלאח (עת/6 ר' עמ' 44-35). עדויות הנ"ל נוגעות לארבע חקירות שנערכו לנאשمة בימים 16.12.16, 13.12.16, 16.12.16, 19.12.16 ו-20.12.16. באשר לאותן חקירות הוגש הדיסקים של החקירה עם תמלולן ועם הودעת חשוד המתקצרת את הדברים.

העד החיל אשר נפגע באירוע, ב' ד' (עת/12, ר' עמ' 44-59). נשמעה גם עדותם של שנים נוספים באותו מקום בעת האירוע; רס"ר לאפי ביבאר (עת/1, ר' עמ' 69-67), אשר ירה על הרכב לאחר ניסיון הדרישה וכן גרם לנאשמת לרדת ממנה, לאחר שזו מצידה הניפה בתוכו סכין עם קריית תפילה. כן העידה השוטרת מרון זיו (עת/2, ר' עמ' 61-68), המשמשת כמפקדת מחסום קלנדיה ואשר ערכה חיפוש על הנאשمة עת שזו נעצרה.

ב"כ הנאשمة ויתרו על הצורך בשמיות יתר העדים. בכלל זה, עדים שצינו בתחילת לצורך הגשת הדיסקים השונים, לצורך הסרת טענה שהיא תקלה ברכב שגרמה לאירוע (טענה שלא הועלתה מצד הנאשمة לבסוף) וכן באשר לפגיעות בחיל.

אף שהיתה כוונה להביא לעדות גם את המאבטח איימן סאלח (עת/11), אשר הייתה טענה כי שמע את הנאשמת צועקת אלה אכבר, בעת שהאיצה רכבה, לא נשמעה לבסוף עדותנו. הנ"ל לא יכול היה להתיצב לעדות ממועד שנקבע מלחמת נסיבות אישיות וב"כ המאשימה, בחרה לוותר על אותה עדות, כדי לאפשר סיום שמיית כל הראיות ממועד אחד.

.5. מטעם המאשימה הוגש כאמור ה Hodutot שנגבו מהנאשمة (ת/1 - ת/4א') וכן הדיסקים המתעדים את אותן חקירות (ת/8). עוד הוצגו צלומים מהזירה, כולל הסכין (אשר הוצג במהלך הדיון) וכן סרטונים המתעדים המקרה (ר' ת/5 - ת/7, וכן ת/9).

.6. מנגד - מצד הנאשمة נשמעה בארכיות עדותה (ר' עמ' 87-124) ובנוספ' נשמעו עדויות של שנים

מאתה וسام חמם (ר' עמ' 129-125) והיתם חמם (ר' עמ' 130-129) וכן עדות של בעל מוחמד עבאסי (ר' עמ' 131-130). כן הוגש ההודעות שנגבו משני האחים וסומנו נ/1, נ/2 וההודעה אשר נגבה מעבלה וסומנה נ/3.

צילום האירוע:

7. עוד טרם פניה לעדויות והראיות, אפנה לסרטון המתוועד בת/9. בסרטון זה ניתן לראות באופן ברור את האירוע. ניתן להבחן בחיל החוצה את נתיב הנסיעה של הרכבים הנבדקים ואז רכב הפוגע בו כאשר הוא לkeriat סיום המעבר. החיל נפגע מהרכב וכען עף באוויר בהמשך לאחר פגעה.

אצין כי האירוע תועד גם בסרטון נוסף הכלול בת/7, בرم CAN מדובר במכשיר מרוחקת כאשר קטע הפגעה בחיל אף נמצא באזור מוצל, לאוโร קיימס קושי לראות המתחש. במובן זה הסרטון האמור מסיע בהבנת מיקום הפגעה ביחס לכלל הנתיבים (באוטו סרטון רואים שקיימים שני נתיבים באותו כיוון והנאשמה נהגה בנתיב השני מימין בכיוון המכילה). הסרטון מאפשר לראות שלאחר הפגעה בחיל, כנזה הסרטון הראשון, המשיכת הנאשמה בנסיעה פרועה כאשר היא חוצה נתיב נוסף במהלך הנהיגה ונתקעת בבטונדה נמוכה מעוגלת (מעין פטרית בטון). הכל באזור בו מסתובבים חילים נוספים באופן בו נקל לראות כי לולא עצרה הייתה יכולה לפגע גם באנשים נוספים.

8. יש לתת את הדעת לכך שעל אף ניסיון ממושך לחוץ מפני השוטרת מזמן זו הودעה Caino קיימים סרטונים נוספים אשר לא הוציאו, זו עמדה, במהלך עדותה, בצהרים נחרצת על כך כי לכיוון מקום התראות האירוע מכונות רק שתי מצלמות (ר' דבריה בעמ' 62 ש' 1-2 וכן ש' 21-22).

עוד יש לתת את הדעת לכך, כי ניתן לראות באופן ברור את רכב הנאשמת כאשר הוא מאץ ואף פוגע ושירות בחיל ב' ד' (כאמור, סרטון זה הוא ת/9). ממילא טענה Caino לא הייתה כוונה לפוגע בחיל אלא רק לעשות מעשה חריג או מתריס שיגרום לתגובה, ו/או טענה Caino הנאשמת אינה מודעת לפגעה בחיל - הן טענות אשר ד' בנסיבות אותן סרטון כדי לשפטו הקרקע תחתן.

יודע עוד כי לולא נודע מעדות החיל כי פגעו לא הייתה קשה, היה ניתן לסביר אחרת, לאחר צפיה הסרטון אשר בת/9, שם הוא נראה כאמור כמוין עף עקב פגעת הרכב בו.

עדות רס"ר לאפי ביבאר:

9. הסרטון בו נחזה הפגעה באופן ברור, מהוות למעשה ממשועות ביותר מאשר לאירוע בגיןו הוגש כתוב האישום. באשר לדברים שאירועו לאחר הנחזה שם, מעבר לסרטון הנוסף והמרוחק יותר, הובאה גם עדות רס"ר ביבאר. הנ"ל משרות במחסום קלנדיה כבר כSSH וחצי שנים. בהתאם לעדותו הוא היה שkeep בבדיקה רכב אחר כאשר שמע יריות וצעקה של איימן סלאח כי יש פיגוע. הוא ראה הרכב בנסיעה "שהיא לא שגרתית, נסעה מופרצת, לא אופינית למקום אפשר להציג אותה נסיעת דירה צאתית" (ר' עמ' 69 ש' 20-21). תוך התקדמות הוא ראה כדור לצד ימין של הרכב זהה על פטרית בטון ונשאר מוגע, בעודו תקוע שם, כאשר הגלגלים ממשיכים לזרז. הוא ראה את הנגמת, הנאשמת, אשר ישבה ברכב עם יד ימין מונפת ובה אותה סכין שהוצאה. באותה עת היא נשבעה ("השחדר" - ר' בשול', עמ' 70) - כי אין אלוהים אלא אלה ומוחמד שליחו (ר' תרגום דבריה, בעמ' 70 ש' 28-29). העד אמר את הדברים בעת עדותו, בעברית, אותה הוא דובר). הנאשמת ישבה כאשר היא מחזיקה ביד ימין את הסכין וזוו מונפת עם הלוב לבסוף המשמשה. רס"ר ביבאר צעק לה לזרוק את הסכין, אך היא לא עשתה כן, אלא רק לאחר שב וצעק לה לזרוק את הסכין מידה. בשלב זה, היא הניחה את הסכין לידי ואז בהמשך לדרישתו, פתחה את הדלת כאשר ידיה על

ראשה. היא ירדה על הרכבים נאזהה אז נבדקה ע"י מORN זיו. רס"ר ביבאר ציון כי הרכב הנואשת היה בנסיבותו לכיוון שבו עוברים אנשים ולולא נעצר הרכב בתונדות - "אני לפידעת אם היה עובר שם בן אדם, גם היה עולה באוויר, אם הרכב לא היה נעצר על ידי שתי הבטונדות האלה" (ר' עמ' 71 ש' 24-25). דברים אלה מתישבים היטב עם הנזזה בסרטון אשר בת/7, בו רואים כאמור אנשים עוברים בסמוך וכן את חציית הנתיבים. העד אמר שהנאשת חזרה מספר פעמים על האמירה כי אין אלה מבלתי אליו והוא מצדיו הרגיש בסכנה לחיו וח"י הסובבים אותו.

חרף ניסיון ב"כ הנואש לעורר אמינות עד זה, הדבר לא עלה בידו ולמעשה למעט מעין סיכומים שהועלו לגבי חקירת העד (עת שלא התקבלו) תשובה המעלות קושי ממשי. ר' הערת י"ר הרכב, כב' השופט א. דראל בעמ' 77 ש' 4) - זו אף לא נסודה ולא נמצא מקום שלא תחת בה אמון מלא.

עדות הנפגע ב' ד':

10. הנפגע העיד כי כאשר היה בדרך חזרה ממסלול התחבורה הציבורית שם בדק רכבים, הוא סימן עם היד לרכב הנואשת לעוצר וזו אכן עצרה, אך כשהיה באמצע מעבר הנטייה שמע גז ונפגע מהרכב. "התחלתי לעובר, באמצעות שהגעתי לאמצע הח齐יה, שמעתי לחיצה על הגז והסתכלתי לצד ראייתו את הרכב מתקרב אליו במהירות, הבנתי שכבר הולך להיות כאן אירוע דרישת,ניסיתי טיפה להזוז ועדיין פגע בי ונפלתי לרצפה. קיברתי מכח בראש המשמשה קיבלי מהאגן השמאלי" (ר' עמ' 45 ש' 11-14). לדבריו, עת החל לעובר היה הרכב הנואשת בעירה ובעת הנסעה הנגגת הייתה עם שתי ידיים על הרגה. הוא הסביר בדבריו עת מסר הודעה, כי שמע - "קיק על הגז" (ר' עמ' 47 ש' 4), כוונו לכך שהנוגת "שםה את الرجل שלו על הגז עד הסוף" (ר' עמ' 47 ש' 6). הוא נפצע כאמור בראשו ובางן שמאל אך למרבה המזל, לא דובר בפגיעה קשה. לאחר התחקירים, הוא שהה במילון חשש - שבע, שעות וקיבל "גימלים" לשולשו ימים. עלה כי הוא מסר את הودעתו בטרם ראה את הסרטון המתעד האירוע.

גרסת הנואשת בבית המשפט:

11. כפי שיובילו בהמשך, קיימות סתיות רבות בין ההודעות שמסרה הנואשת במשפטה, הן - בין לבין עצמן והן בין לבין דבריה בבית המשפט. לדברים אלה אדרש בהמשך אגב ההכרעה, ברם בחלק זה, תובא גרסת הנואשת כפי שנמסרה בבית המשפט. יש לציין כי בעת עדות הנואשת - לא היה כמעט צורך להפנות אליה שאלות. היה ניכר כי הנואשת למעשה מנסה למסור את סיפורה וזאת בעדות מלאה ומוכנה, אשר אליה נערכה מראש, כמו טוב יכולתה. היא פתחה בקשה מבית אשר לטענתה בעיטים פנטה למעשה, המשיכה בתיאור המעשה כפי שהיא רואה אותו, לאחר מכן נתנה הסבריה באשר להודעה שהעלתה לפיסבוק בסמכות לאירוע ולבסוף התיחסה לשימוש בסיכון, כמו גם עצם הייתו ברכבה. בהתאם לדבריה, היא זכתה להשכלה והיא אף על סף סיום לימודי תואר שני. התרומות מהנאשת בעת עדותה הייתה כי זו סבורה שהיא יכולה להטעות את הסובבים אותה, להעלות דברים חסרי הגין, להתעלם מסתיות עלולות אך עדין לשכנע את המאזין, בכשות של דברים סדורים מפי משכילה. עיר כי רושם דומה עולה גם מעין בחקרותיה. כך זו יכולה לצפות בסרטון בו נראה הדיסעה בבירור ובו זמנית להוסיף ולטעון כי לא דרסה איש (ר' לדוגמא ת/3א עמ' 15 ש' 2-5. שם בהמשך אף הגדילה לטעון כי אם מהו היה נدرس "היה יורדת לעזר לו"). ניתן לומר כי דרך זו של הנואשת - לא צלהה.

12. הנואשת העידה כי היא לקרה סיום לימודי תואר שני, אך קיימים קשיים בינה ובין בעלה. האחרון מתנגד לה ללימודיה והן לכך שתחזק לעבוד, ברם, הוא מצדיו אינו מספקת. המצב הכלכלי של בני הזוג אינם טוב והמצב בין השניים הורע עקב חובות תופחים ויציאת הנואשת במקביל לעבודה. כך, כאשר הרשותה עצמה

הנאשפת לסתות מכשיי חשמל, התפרץ בעלה, שבר דברים בבית ועינו היו אדומות, באופן המעיד כי אולי לך דבר מה. הנאשפת תיארה כי חששה מפניו. בהתאם לדבירה אף הילדים חשו במצב והיו מוחbijים עצזועים בחדרים ע"מ שהבעל לא ישבור אותם. הילדים אף אמרו לסתוא כי אין רציהם לראות את האב. היא מצידה - "אני הגעת למדבב שאין לי ריכוז למבון שלי ואין לי ריכוז גם למבחן של המאסטר. אני לא הספקתי להיות מרווחת ב מבחון זהה וכל האנשים מסביבו התחלו לדרוש ממני כספים" (ר' עמ' 89 ש' 22-24). בד"כ הילדים הולכים מסידורייהם לבית הסבטה והנאשפת מגיעה גם היא, בהמשך היום, לשם ולוקחת אותם לביתה. אף שהבעיות בבית נחשפו כבר בפני הוריה, אלה אמרו לנאשפת שעלייה להמשיך ולהיות עם בעלה ולא להתגרש. לדבירה אביה אף סטר לה, חרף העובדה שקדום לכך, מעולם לא הרים עליה יד. היא אמרה שהדבר גרם לה גם לקשי להתרוך בלימודים ובני משפחתה לא קיבלו הצעתה כי בעלה יורחך ولو לתקופה של חודשים שלושה - "עד שהוא יסדר או יסדר את עצמו ויחזור למצב טוב. כדי שאני גם אחזור כדי שאני אחזור ואסדר את החיים שלנו עם הילדים ולשקם את המצב ולעשות את המבחן שלי בשקט. ... וכדי להרגיש קצת נוח" (ר' עמ' 90 ש' 19-16).

13. הייתה אי בהירות בעת עדותה, האם ביום המקרה היה מדובר ביום שגרתי ולכוארה רק בהחלטה של רגע היא פעלה כפי שפעלה, או שמעשהיה היו פועל יוצא של אותה מצוקה שהיא ניסתה לתאר, או מצוקה אחרת (כישלון בעובדה). כך לדוגמה מצד אחד היא ציינה שביקשה לצאת מהמעובה ודיברה עם אמה שתכנן לה את הילדים כי היא באה לחתת אותם מוקדם (ר' עמ' 91 ש' 8-9), ככלומר היא פועלת בהתאם לשגרת יומה, להגיע לאסוף את הילדים מבית ההווים והוא אף הלכה לתחנת דלק "כדי לשים בנזין כמו רגיל באותו והגעתי למיחסום" (ר' עמ' 91 ש' 11). מנגד, מצד שני - אמרה כי במהלך העבודה היא נלחצה הן מהמעובה והן מטלפוןם מבעלה - "מצאתי את עצמי שאני לא יכולה אני לא יכולה להציג איזה תחת את, בשעה 3 אני צריכה להגיש את הדוח של העבודה. אני לא הייתי מספיקה להגיש את הדוח הזה ولكن אני החלטתי לכתת או לחזור לקבל אישור...אני חשבתי שהנה העבודה שלך אמאני את לא יכולה להשלים את זה, אחרי יומיים, אחרי יומיים איך את יכולה אמרת**המציא פתרון של המצב**" (ר' עמ' 121 ש' 26-15, הדגשה אינה במקור).

14. בשונה מהగרסה בחלק מההודעות מהמשטרה (אליהן אדרש להלן) - Caino רצתה למות, היא טענה בבית המשפט כי כל רצצתה היה לגורם לכך שמשהו יעוז לה. היא טענה שאינה מחייבת וכל רצצתה היה לחיות בכבוד ובטחון. מאחר ועלה כי היא מעין עקפה רכב משMAL, רכב שהמתין לבדוק לפניה, הייתה טענתה כי בסטייה ממסלולה רצתה שיבינו שיש טיעות ויעצרו אותה, או לחלופין, הדבר יגרום ליחס שונה משפחתה. בגרסתה באולם בית המשפט, טענה כי לא ראתה כלל את החיליל ולא רצתה לפגוע בו. כך לדוגמה אמרה - "החלטתי לעשות תנוועה פשוטה כדי שיעצרו אותי ואמרתי שבוטוח שהמשפחה שלי הם יפחדו עלי, גם המשפחה שלי יפחדו עלי באופן ספציפי שאני רק הבת היחידה שלהם ויכול להיות שהם, חשבתי שהם יענו למה שאני צריכה" (ר' עמ' 91 ש' 13-16). באשר לסטייה מהתור עקיפת הרכב שלפניה אמרה - "ואני יודעת שהם הם לא, זהה משהו אסור. ואני יודעת שהחbillim הם ירגשו שיש משהו טיעות פה ופה הם יעצרו אותי וזה מה שהייתי רוצה או צריכה" (שם, ש' 31-32). "אני החלטתי להמשיך או לעבור בין הרכב ובין הברזל אבל לגבי החיליל אני בטוחה ואני מבטיחה לכם שאני לא ראיתי אותו בכלל. אפילו בחקירה לא היו אומרים לי שיש חיליל" (ר' בראש עמ' 92. הדגשה אינה במקור).

15. באשר לסיכון שהניפה לאחר מכן שזה מוחזק ברכבה כבר תקופת מה. היא גרה בכפר עקב וחזרה בשעות מאוחרות, עם הילדים מבית הוריה אשר בבית חניינה. החזקת הסיכון לטענתה, היא לצורך בטחונה. היא

התיחסה למקהה ספציפי בו עשתה פעם סבוב בא-רמ, עצרה בצד הכביש כדי לשוחח עם אמה ושיכור נטפל אליה, החל לגעת בה וניסה להוציאה מהרכב. מאחר והרכב היה מונע, היא הצליחה לבРОוח, אך לטענתה מАЗ בחורה להחזיק בסכין, בתרך רכבבה, דרך קבוע. האמור היה גם בשים לב לך שראתה את אותו אדם לאחר כינויים שוב ממתין לה, באותו מקום. לטענתה היא לקחה סכין ארוך כדי שיבולות גם בחושך. עליה מודעתה כי לטענתה היא מחזקת את אותו סכין ברכבה כבר ארבעה חודשים וזאת על אף שדרך קבוע עלייה לעבר במחסום (דבר המ�לה את השאלה כיצד ניתן להשairoו בצורה בולטת ולא להיעצר). מנגד אמרה כי זה הווטר בכסא לידה, כדי שילדייה לא יראו אותו (ר' עדותה בעמ' 93 ש' 11-16). לטענתה ביום האירוע היא חשה בסכנה ולכן באופן ספונטאני הרימה את הסכין. היא הדגישה כי בעת שהרימה אותו היא הייתה בתוך הרכב ולא הניפה אותו לעבר איש. עוד טענה (בניגוד לעדות לאפי ביבאר) כי איש לא אמר לה לזרוק את הסcin.

16. בקשר להודעה שהעלתה לפיסבוק אמרה כי המילה היא שהאדאת ובזו היא - התכוונה לתעדות ולא התכוונה להיותה שחיד. בעדותה הראשית טענה כי באותה עת נותרו יומיים לבחן המאסטר שלא כאשר היא שפה גם להמשיך לדוקטורט. לדבריה הייתה שאפתנית ומטרת הפוסט הייתה רק תפילה לאלוהים. אכן היא שמה ברקע תמונה של מקום קדוש, מסגד אלאקזה, אך כל כוונתה הייתה תפילה לאלוהים לקבלת התעדות. כך לטענתה. מאחר והיא הייתה עתידה (כך לדבריה), לבדוק רק כינויים לאחר האירוע ולכן לכואורה לא הייתה עתידה לקבל זאת תעוזות - היא נשאה מתי אמרה הייתה לקבל תעוזה. תשובהה הייתה: "באותנו הרגע הפרופסור אומר אנחנו מעניקים את התעודה או לא. בסוף הרצאה או בסוף הישיבה הוא, הפרופסור אומר אנחנו מעניקים את התעודה או לא" (ר' עמ' 120 ש' 10-11. העדר הבוחרות במקור).

ארבע הודעות הנאשמת:

17. נגבו מהנאשמת ארבע הודעות בימים 20.12.16, 19.12.16, 16.12.16, 13.12.16. ההודעה הראשונה נגבתה באמצעות החוקר בהגיון מרעי ויתר ההודעות נגבו באמצעות החוקר כامل פאלח.

כפי שצין לעיל הונח בפני בית המשפט - תיעוד מוסרט של החקירה, תמלול מלא שלהן והודעות החקירה, כפי שהועלו על הכתב, על ידי החוקר אשר ביצע אותן והתרשם ממהלכן. הגרסאות השונות אשר נמסרו באותה החקירה, טובנה להלן בהרחבה, אגב ההכרעה. יוטעם עם זאת כבר בשלב זה, כי ניתן למצוא סתיירות בגרסאות - אשר בין ההודעות השונות, בتوز כל הودעה בפני עצמה וכן בין ה הודעות, לבין הגרסה שניתנה בבית המשפט והובאה לעיל. חרף הסתיירות השונות, נראה כי לא יכול להיות חולק שהנאשمت מודה למעשה ב- "ספר המסגרת" דהיינו: שנאהה ברכב, האיצה את נסיעתה במחסום, בדף הפיסבוק שלה פורסמה הודעה דלעיל והוא אף נשאה עמה סcin. עם זאת, על יסוד טענות אלה ואחרות טענה כי לא היה בכוונתה לפגוע בחיל. טענה זו לא ניתן לקבל, מטעמים שיפורטו בהמשך.

ציוין כי בחקירה הראשונה, למעשה קיימת הודהה של הנאשמת במיוחס לה, גם אם לאחר מכן ניסתה לחזור בה מאותם דברים.

יתר העדויות מטעם הנאשמת:

18. כאמור העידו גם שני אחיו הנאשمت וכן בעלה. כתחליף לעדות ראשית של הנ"ל הוגש הודעותיהם במשטרה אשר סומנו נ/1- נ/3.

אך הנאשמת וסאם עובד כשומר וקוף במסגד אלאקזה. עליה כי עת שנשאל במשטרה מודיע עשתה אחותה מה שעשתה השיב כי אולי הייתה זו תאונה ואולי היא רצתה לבלבל את השוטרים שרו עליה (ר' נ/1 ש' 35-36). בתשובה לשאלת עמוד 6

בבית המשפט, מודיע שטרצה בכר השיב "לא יודע" (ר' עמ' 128 לפרטוקול ש' 4). הוא התייחס בהודעתו במשפטה לביעות הנישואין של אחותו ו אמר כי בשיחה עמה אמר שלדעתו גירושין אינם הפטرون. לשאלת ישירה האם שמע אי פעם שהוא רוצה להתאבذ השיב בשלילה (ר' נ/1 ש' 43). כאשר נשאל בעת חקירותו בבית המשפט, מפורשות על איורע בו הוטרדה אחותו כביבול בעבר (הכוונה הייתה לאיורע אשר גرم לה לטענתה לנסוע עם סיכון ברכבה דרך קבע) הוא למעשה לא ידע במאה דבר, למעט אמירה סתמית כי הוא זוכר שפעם היא אמירה שימושה ניסה להטריד אותה. הוא לא ידע מה היא עשתה עקב לכך.

גם האח היתם לא תרם תרומה של ממש. הוא אמר בהודעתו כי היה אמרו להיות לנשאתת מבחן ביום ההודעה, ככלומר יומיים לאחר האיורע נשוא התביעה (ר' נ/2 ש' 44) וכן תיאר קושי בנישואיה. לשאלת האם היא מטופלת אצל פסיכיאטר השיב בשלילה.

אף בעלה של הננאשתת, מוחמד עבאסי, שהובא לעדות, לא ידע על כך שהנאשתת מחזיקה ברכב כלי תקיפה (ר' הودעתו נ/3 ש' 61-62). הוא גם לא ידע על בעיה נפשית או רפואי מנתנה היא סובלת. הוא התייחס בהודעתו לקשיים בח' הזוגיות של השניים אך ציין כי לבסוף החליטו בני הזוג לנסעות שוב להשלים למען הילדים והוא חזר לבית אף אם בני הזוג ישנו בנפרד.

במהלך ההודעות מתיחס המתשאל למקורה כפיגוע ומוסרי ההודעה אינם מתקנים אותו, למעט אמירה סתמית כי הננאשתת היא פחדנית ולכך יש ספק בדבר.

עליה מחקירת שני האחים בבית המשפט (כמו גם הננאשת עצמה, ר' להלן) כי הם שוחחו עם עו"ד מאמון חשים, עוד לפני שפנו למஸור הוודהה במשפטה (ר' עמ' 126 ש' 9 וכן עמ' 129 ש' 32). גם בהודעת האח היתם (נ/2), הוא מתאר שנסע לבית ההורים לאחר ששמע על המקירה ומוסיף "אחרי זה דיברנו עם עו"ד מאמון חשימה והוא נפגש איתה וכי יש לה משפט למחרת" (ר' שם עמ' 2 ש' 30-31).

עיקרי טענות הצדדים בסיכומיהם:

19. ב"כ המאשימה טענה שני לסת אמרון בננאשת ובגרסאותיה המתחלפות. היא הפנתה לכך שגם בהודעה הראשונה מודה למשעה בניסיון דריש על רקע לאומני ולאחר מכן מוסרת גרסאות שונות אחרות. בכלל האמור אף גרסה כאלו לא ראתה את החיל וכאן גרסה כי כל שרצתה היה להגיע אל הרווחה, באמצעות מעשה חריג. נטען כי יש לקבל את הדברים אשר בהודעה הראשונה, שם מודה הננאשת בכר שהיא בכוונתה לבצע איסתשהאד וכי יש לדחות את שלל הגרסאות האחרות (הוגשה טבלה המפנה אליהן). בכלל זה יש לדחות מחלוקת העדר סבירות את הטענה כאילו המעשה נועד כדי להגיע אל הרווחה. נטען כי הטענה אינה סבירה בכלל, אך חוסר סבירותה בולט במיוחד עת שמעליה אותה נאשנת הטוענת להיותה משכילה. ב"כ המאשימה הפנתה לכך שהאיורע תואם מודל של פיגועים שפיטו לאחרונה. פיגועים במסגרתם מבוצעת דריש עם רכב ואז ממשיך המפגע עת הוא יוצא מהרכב עם סיכון. האמור בתוספת הוודהה הננאשת בחקירה הראשונה, דבריה עת שלפה הסיכון והאמור בפוסט שפורסמה באותו יום, מצדיקים הרשותה במיחס לה. נטען כי אף אם תרגום המילה בפוסט הוא תעודת, לא ניתן להטעלם מיתר האמור בפוסט, אשר לא ניתן להסבירו. ביחס לאחת מגרסאות הננאשת, כאילו ביקשה רק לעשות פרובוקציה, הפנתה המאשימה לכך שלא היהUPI הננאשת הסבר מודיע לא הסתפקה בהזמת הסיכון ברכב, אף שהיא מודה בכר די למטרה זו. הסיכומים הפנו עוד להוראות החוק הרלוונטיות תוך שהודגש, בין השאר, כי הסעיף בו הואשנתה הננאשת מסתפק בניסיון לפגוע. נטען כי המקירה עומדת בגדיר מעשה טרור, כהגדרתו בחוק המאבק בטרור. בהקשר הוודען כי אותו חוק אף קובע כי לעניין הגדרת מעשה טרור, אין נפקא מינה אם המנייע או המטרת היי בלבדים או עיקריים

במעשה.

20. ב"כ הנואשת מנגד הפנה לכך שבסופו של יום, לא הובאה עדות התומכת בטענה שהנאשת אמרה כי ככל אלה כבר, עת האיצה את הרכב, עוד לפני הפגיעה בחיל (כאמור לעיל המאשימה ויתרה על עדות עט/11, עת שזה לא יכול היה להתייצב במועד שנקבע לשמשת הראיות וכדי להשוך את הצורך לקבוע מועד נוסף). נטען כי לא ניתן להסתמך על עדות לפחות ביבאר כאמינה באשר לדברים שאמרה הנואשת לאחר הדרישה ועת הניפה הסכין. ב"כ הנואשת הדגישה כי פירוש המילה אשר בפוסט היה תעוזות ואין מקום ליחס לנואשת כוונה להיותشهيد. נטען כי הפוסט היה לנוכח העובדה שהנאשת הייתה עתידה לקבל תעוזות כיוומיים לאחר מכן. אף שגם במהלך סיכון הנואשת לא הייתה ברורה גרסתה, נטען כי זו הייתה חרטה במהלך חקירתה מיום 16.12.16 (ר' בהקשר זה, בפרוטוקול האחרון מיום 24.9.17, ניסיונות המותב להבין ביחס לאיזה מהגרסאות מובעת כביכול חרטה). לטענת הנואשת לא קיים מטעם לאמוני למעשה ויש לראות בהימנעות המאשימה מלהפנות לביעות האישיות- משפחתיות של הנואשת, הסתרת מידע מהותי והכשלה של בית המשפט. נטען כי לא מדובר במעשה טרור שכן לנואשת לא הייתה כוונה להטיל באדם נזק או מום או לגרום לו לחבלה חמורה. בהקשר זה שב ב"כ הנואשת, על אחת מגרסאות הנואשת עת שזו טענה כי אפילו לא ראתה את החיל. נטען כי לנוכח המיקום ממנו יצא החיל לא יכול היה להיות קשור עין בינו ובין הנואשת עת קידמה רכבה. נטען כי יש לקבל את הסבריו הנואשת באשר לנסיבות בעטיין החזקה הסcin ברכבה.

הכרעה:

21. יצון כי בהג'ת מרעי אשר גבה את ההודעה הראשונה מהנאשת, העיד כי עוד לפני מסרה הנואשת את גרסתה (ולמעשה אף לפני הובאה לתחנת המשטרה) - הוא כבר קיבל טלפון מעו"ד אמן אשר אמר כי החשודה היא בת דודתו והוא זה אשר ייעץ לה. אכן, עוד לפני שזו נדרשה בחקירה לאיירע הדרישה עצמו, ניתנה לה שhort להיעז עם הנ"ל והיא אכן עשתה זאת במשך פרק זמן המתקרב לחצי שעה. כאמור, גם שני אחיה נועצו בנ"ל עובר למסירת הודעתם.

22. לפני שادرש לדברי הנואשת בצורה מפורטת, אזכיר כי עיון במלוא הודעתה, מלמד על חוסר עקבות ועל סתרות פנימיות למביבר;

- כך לדוגמא מצד אחד היא מודה שמדובר במעשה באקט אשר לו קדם תכנון קודם, אך מצד שני היא מנסה להציג מצג כי היה מדובר בהחלטה של רגע; בעניין זה ר' לדוגמא בהודעה הראשונה עת נשאלת כמה זמן היא חשבה על כך והשיבה: "לא יודעת, יכול להיות מתחלת האינטיפאדה, כל האנשים היו חשבים על הדבר הזה, לא זוכרת מלפני כמה זמן יענו, היום לא יודעת מה" (ר' תמליל החקירה ת1א', עמ' 10 ש' 23-25. ההדגשה אינה במקור). מנגד ראה דבריה בהודעה מיום 19.12.16, כאילו הרעיון עללה בראשה רק עת המתינה במחסום לביקורת העדות זההות שליה: "היתי בעצרה מוחלטת במחסום ומחייבת לטור שליל וגם הכנתי את תעוזת זהותה שליל וכשהגיע התור שלי להיבדק פתאום חשבתי לעשות מההן כדי שייעצרו אותו" (ר' ת/3 ש' 9-10. ההדגשה אינה במקור).

- כך גם - מצד אחד טענה כי מטרתה הייתה למות כشهيد וזאת לנוכח קשיים שהיו לה בבית ואיסור דתי להתאבד ומנגד בעת עדותה בבי"ש עמדה נחרצות על כך שלא רצתה למות. בעניין זה ר' מצד אחד - דבריה

בת/1 כי רצתה שירו בה ותמות ואף שהיא בקומה שמיונית ויכלה לקפוץ מהחלון ולהתאבד לפי דעתה זה אסור ולכן "החלטי למות כשהיד" (ר' שם, ש' 68). עיר כי ב"כ הנאשمت אשר העלו טענה בדבר ליקוי בתמלול חקירה בו נרשם כי הנאשمت אמרה שרצתה למות כשהידה, העלו טענותם ביחס לחקירה מיום 16.12.16, אך לא העלו טענה דומה לגבי החקירה מיום 13.12.16. מכל מקום, בבית המשפט השמע קטע מהחקירה הראשונה של הנאשמת, שם היא נשמעות אומרת: "אני רק רציתי להיות שהידה או איסתיישד", ר' דברי המתורגמן, לו הושמעו הדברים בעמ' 109 לפרוטוקול ש' 15). מצד שני - ראה בבריה בעודותה בבית משפט כי לא רצתה למות, אלא רק לקבל תשומת לב לנוכח קשייה בבית ועל מנת שתתקבל עזרה. ר' לדוגמא בראש עמ' 95, עת נשאלת אם רצתה להתאבד והשיבה "לא, באמת לא". ובעמ' 99 ש' 4, שם טענה כי עשתה המעשה - "לעשות תשומת לב של החילים כדי לעזרו אותו".

- ועוד; מצד אחד היא טענה נחרצות שלא פגעה כלל בחיל ולא ראתה חיל ומצד שני עלה באופן ברור שהאייצה את רכבה, בדיק מאחר והחיל חלף לפניה. בנושא זה ר' מצד אחד את כפירתה הבלתי הגיונית בתוקן הנזהה בסרטונים, עת אלה הוצגו לה בחקירה אשר סומנה ת/4א'. שם לדוגמא בעמ' 14 ש' 33-35 אמרה: "אני אומרת את האמת, אני זוכרת את כל הפרטים אבל אני לא זוכרת שאני ראיתי בן אדם מולי שאני דורסת אותו", ואילו בהודעתה הראשונה, עת נשאלת מה עשתה כשהבחינה בחיל עבר את הכביש אמרה - "ואז דרשת את החיל.." ובהמשך אמרה - "ואז אני לחצתי על הגז" (ר' ת/1א עמ' 6 ש' 35-37).

לא רק שינוי הגרסאותינו תומר במתן אמון בדבירה, אלא שגם חלק מטענותיה היו מחוסרות הגיון פנימי. את מלאו טענותיה יש אפילו לבחון לאור אותו חוסר אמינות אשר עלה בצורה בולטת.

לא ניתן לקבל חלק ניכר מגרסת הנאשמת;

23. נפתח בנושא ההודעה שהועלתה ביום האירוע לפיסבוק;

טענות הנאשמת באשר להודעת הפיסבוק אין מתיישבות לא עם תוכן ההודעה ולא עם מועד פרסוםמה. יזכיר כי בסיטוטים בפייסבוק, כפי שהוא בכתב האישום, נאמר כדלקמן: "בבוקר זהה המלא בדברים הטובים והפרנסה מאצלך يا אלהים שואלת אותך לפי מספר טיפות הגוף שתתן לי את השאהדה היכי יפה ומקסימה מהחלת שתקבל אותה ממני ושתיה לזכות לי ולאהוביים שלי ביום הדין. אהוביים שלי יהיה לכם בוקר שבו זוכרים את אלוהים ומבקרים ממנו את סלחתו".

24. אף אם במקום המילה "הشاهדה" דלעיל, נכתב "שהדעת" וזו יכולה להתאים לטענה בדבר "תעודות", לא ברור כיצד מתיישב יתר האמור שם, עם טענה כאילו מדובר בבקשת תמיינה לקבל תעודה טובה. מדוע אם מדובר בקבלת תעודה יש צורך לפנות לאלוהים גם עם בקשה נגדית - "שתקבל אותה מנני"?!. מדוע אם מדובר בעניין תמים של הצלחה לימודיים, יש צורך לפנות ולציין את - "יום הדין"?!. ומדוע יש צורך לבקש שאוותה תעודה כביכול, תתקבל אצל אלוהים ותהיה - "לזכות לי ולאהוביים שלי ביום הדין"?!. תוכן ההודעה-shell עצמו, סותר אפילו את טענות הנאשמת.

25. בעת גביה ההודעה הראשונה נסתה הנאשمت לחתוך מלסתביר כיצד דוקא באותו יום של ניסיון הדרישה, פרסמה הודעה המתישבת לכואורה עם רצונה למות כשהיד. כאשר היא נשאלת על אותה הודעה היא בתחילת עשתה עצמה ללא מבינה את השאלה (ר' ת/1א' עמ' 10 ש' 31 וכן ש' 33). בהמשך אמרה תשובה לא ברורה: "אני תמיד אומרת שאלוהים יהרוג אותי. אני מאוד אני שואפת להיות רופאה. אני חולמת להיות רופאה" (שם, ש' 35-37). כאשר נשאלת מדוע העיתוי היה באותו יום, שוב הת חמeka לא מבינה: "למה מה?" (שם, ש' 39) ובהמשך טענה: "אני

תמיד מפרסמת דברים" (ר' שם עמ' 11 ש' 2). מיותר לציין כי לא הוצגו פרסומים דומים שהעלתה הנאשمة לפיסוק במוועדים קודמים. כאשר החוקר לא הרפה מעניין זה, אמרה הפעם: "אני כתבת כי אני רוצה להיות חופשית ולטיל ביום חמישי" (?!)vr. שם ש' 4). עד תום החקירה לא ניתן הסבר משכנע. רק בהודעה מאוחרת יותר העלתה הנאשمة טענה כיוןתה הייתה - "אני מתפללת מלאוהים שיצילח וישג את התוצאות הכי טובות" (ר' ת/2 ש' 49). כאמור גרסה מאוחרת זו, לא מתוישבת עם תוכן הדברים.

26. אפילו יונח כי תוכן הדברים יכול להתיישב עם קבלת תעודה (וכאמור אין זו עמדתי), לא ברור מדוע תפורסם הودעה דווקא באותו יום, כאשר הנאשمة לא הייתה עתידה לקבל איזה תעודה, אלא בפניה היו עדין בחינות (אשר אף הן, לא היו קובעות באותו היום). הנאשمة טענה בעת חקירתה במשטרת כי ביום חמישי הסמוך לאירוע היא הייתה עתידה להבחן (ר' ת/2 ש' 51). בנסיבות אלה היה מצופה כי תבקש מלאוהים שתצליח בבחינה ולא שיתן לה תעודה יפה ומקסימה וגם יקבל אותה ממנה. ראוי להעיר כי עת נסתה הנאשمة להבהיר לחוקר את המצב הקשה כביכול בינה ובין בעלה, היא תארה אירועו רכשה מוצריו شامل שונים ובעה עצק עלייה, בהקשר זה אמרה שהדבר היה לאחר שכבר חדש היה לא הלכה לאוניברסיטה (ר' ת/1א' עמ' 9 ש' 6). מילא אף בהtellם מכך שה頓ן הכלול של ההודעה אינו מתוישב עם הטענה וגם בהtellם מכך שהנאשمة לא הייתה עתידה לקבל באותו יום כל תעודה - היה מצופה כי תובנה ראיות מינימאליות, לתמוך בטענותיה באשר למצובה לימודיים. לא הוצג כל תיעוד התומך בטענה כיון שהיא באמצעות לימודים, לא הוצגה כל תעודה ו/או לא הוצג כל זימון למבחן סמוך, או לקבלת תעודה בסמוך וכיו"ב.

27. גם טענתה בבית המשפט כיון נערכת בוחינה ובאותו הרגע גם הפרופסור אומר אם מעניקים תעודה או לא (ר' עמ' 120 ש' 10), לא הייתה משכנעת. נראה היה כי הדברים נאמרו במטרה לנסתות לישב את הדברים, עם דברי באי כוחה בתשובה לאישום כי: "48 שניות לאחר האירוע היא הייתה אמורה לקבל תעודה של תואר שני" (ר' עמ' 6 ש' 16-17). כאמור עליה כי היא הייתה עתידה אולי לעבור עוד בוחינה, יומיים לאחר מועד האירוע. היא לא הייתה עתידה לקבל באותו מועד מאוחר כל תעודה.

28. זאת ועוד; ככל שכן ההודעה הייתה תפילה להצלחה בקבלת תעודה כלשהי, לא ניתן להבין כיצד העלאת ההודעה, מתוישבת עם המעשים שעשתה הנאשمة בסמוך ואשר ברור כי יש בהם להסיטה ממסלול הלימודים המתוכנן ולשיאפותה וטיפולותיה להצלחה בו. וכי אדם המעלה תפילה להצלחה לימודיים, יבצע מעשה אשר ברי כי לאחריו לא יוכל להתמיד לימודיים? מעשה אשר לאחריו, ברי כי לא יוכל להתיצב לבחינה בעוד יומיים, ככל שכן הייתה בוחינה שכזו בפניה? הנאשمة לא נתנה מענה לכלל האמור.

29. בשווי חלק זה העיר כי לא נשפט מעוני תרגום שונה במעט, אשר לו טענו ב"כ הנאשمة (ר' הودעה שהוגשה מטעם הנאשمة ביום 14.9.17), ברם גם באופן בו הם תמללו חלקים מסוימים מהחקירה הנוגעת לעניין התעודה - אין מענה לקשיים דלעיל. על אף הטענה כי הנאשمة אמרה שהיא תמיד משתמשת בבקשה זו מלאוקים בשביל הלימודים, לא הוצגו הודעות דומות. גם לא ניתן מענה באשר לשאלת מדו"ע בוצע אותו פרסום דווקא ביום הדרישה (ר' בנוסח אותו תרגום, את אחת מהתשובות שנטנה - "זה מה שעלה לי בראש היום"). גם בהתאם לנוסח לו טענו ב"כ הנאשمة, ניכרת חוסר בהירות, האם ביום חמישי הסמוך הייתה אמורה הנאשمة רק להבחן, או שמא הייתה אמורה לקבל תואר שני.

30. مكان אפנה לעניין הסיכון:

עמוד 10

כל הזכויות שמורות לאתר פסק דין - verdicts.co.il

כל שהיא ממש בטענה כי הנואשת מחייבת בסכין האימתי שהוא ברכבה מזה מספר חודשים, יש מקום להנחתה שהיא ניתן להביא ولو עד אחד משכנע אשר יתמור בכך. כאמור לעיל, מעבר לדברי הנואשת בלבד, לא הובאה עדות תומכת באשר לכך. בעל הנואשת לא ידע על כך וגם לא מי מהיה. ככל שהairoou בינו בחירה לשם סcin ברכב היה בעת שוחחה עם אמה בפלפון, היה מצופה כי זו תדע על דבר הנחת הסcin מאותו מועד שם, או לכל הפחות תתמוך בחשש שנוצר אצל הנואשת אשר יתכן כי בעטיו הניתה הסcin ברכבה. ברם, האם לא הובאה לעדות.

.31. באשר לסcin טענה הנואשת בעת עדותה כי זו הייתה ממוקמת ברכב באופן שכת הסcin תהא בולטת. קשה לקבל טענה שהנאשת נסעה מספר חודשים עם scin בולטת כאמור, ולא נעצרה אף מחסום. הנואשת אכן הסכימה בעת חקירתה כי אם חיל היה רואה את הסcin, הוא בוודאי היה עוזר אותה ומשאל אותה (ר' עמ' 97 ש' 17). עוד נמצא סטייה בדבריה עת אמרה מחד גיסא כי מיקמה הסcin באופן שיבלווט וירטיע, אך באשר לעובדה שהיא מסיע ברכב ילדים צעירים, טענה מנגד כי ילדים זו אינה בולטת (ר' חקירתה בעניין זה בעמ' 96-98 ובכלל זה דבריה בעמ' 98 ש' 13 כי דאגה שידית הסcin תהיה בולטת ומיד לאחר מכן הסתיגותה שאינה בולטת לילדים).

.32. מיותר לציין כי אם כל שרצתה הנואשת הוא לקבל תשומת לב מהחייבים (כפי שטענה בבית המשפט, נשא אליו עודADRSH להלן), הרי שלא היה צורך בדרישה, די היה בסcin. אכן כאשר הופנתה הנואשת לכך שאם זו הייתה מטרתה, די היה לכך בהציג הסcin שברכב במקביל להציג תעודת הזהות בבדיקה - לא היה בכך מענה מספק מדוע לא פעלה כן (ר' עמ' 98 החל מש' 26).

.33. לא רק שלא שוכנעתי כי אכן הייתה scin ברכב, עוד עובר לאירוע נשוא כתוב האישום, אלא גם דברי הנואשת באשר לנسبות הנפותו לאחר ניסיון הדרישה והדברים שנשאה במקביל - לא היו משכנעים. תחיליה יש לחת את הדעת לעובדה שאף שהנאשת העלתה בבית המשפט הסבר לנسبות הנפת scin, הרי שבעת חקירתה ביום 19.12.16 הייתה טענתה שאינה זוכרת כלל שהחזיקה אותו ביד (ר' ת/3 ש' 77 וכן ת/3א' עמ' 17 ש' 3). כאשר עונתה במהלך חקירתה אז, עם כך שבזועה קודמת טענה שהניפה את scin, מחמת הרגשות פחד והדבר לא מתישב עם טענותה הnockheit שאינה זוכרת אם הניפה scin - אמרה עצה שאין היא זוכרת אם הניפה scin, אלא היא זוכרת רק שאמרו לה להרים ידים. לדבריה צייתה לכך וכן לקרויה לרדת מהרכב (ר' ת/3 ש' 86). מכל מקום, אם נפנה לדבריה בחלוקת בהם זכרה שהניפה את scin, טענתה שם הייתה כי הנפות נעשתה באופן ספונטאני מאחר והרגישה פחד (ר' עמ' 93 ש' 19-20). טענה זו, אינה משכנעת. הנפת scin, מידית לאחר ניסיון הדרישה ותוך נשיאת דברים לאלה, מצטירים אחרים. פחד גורם להרמת ידיים ולא לשילוף scin.

.34. בהעדר עדות תומכת באשר לטענתה כאילו scin הייתה ברכבה עוד עובר לאירוע ולמטרה אחרת ובשים לב לבחירתה להניפה לאחר ניסיון הדרישה, כאשר לא מתקיימות אותן נسبות בעטיו כביבול החזקה scin (ואף להיפר, שכן עצם הרמת scin בנسبות אלה, מගבירה סיכון לחייה), אני מוצאת כי הנואשת לא עמדה בחובתה להוכיח במאזן ההסתברות שהחזקה scin הייתה למטרה כשרה. ר' רע"פ 7484/08 פלוני נ. מדינת ישראל (ניתן ביום 09.12.20).

.35. אם שיק ואפנה לגרעין האירוע, ניסיון הדרישה;

הנאשת העלתה למשה ארבע גרסאות שונות באשר למטרת מעשה. באחת טענה כי ביקש למות, באחרת טענה כי רצתה להיעצר, בשלישית טענה כי רצתה לגרום לגרועה אצל משפחתה וברביעית טענה כי רצתה לקבל את עזרת אלה שיעצורה. כך בחקירה הראשונה כאשר נשאלת למשה הودמה ש"נתנה גז", כאשר ראתה שוטר או חיל עוברים, על מנת שירו בה והיא תמות ובמילותיה "אסתשא" (ר' ת/1 ש' 32). היא אמרה עוד שלפי דעתה אסור לההתבדד. لكن,

אף שהיתה יכולה לקפוץ מקומה שמיינית (מקום דירתה), מחתמת איסור בדתה, לא התאבדה כך, אלא החלטה למות כשheid. בהקשר זה אמרה שהיא לה בראש שתי אפשרויות האחת שתמונות מהיר והשנייה שתיעצר. שתי הנ"ל מבאים אותה לאותה תוצאה שהיא עוזבת את בעלה ומתפרתת ממנו (שם, ש' 67-70). באותה הودעה כאשר נשאלת על הפטוט בפיישוק אמרה שהיא הייתה במצב נואש ובאמת רצתה למות בגלל המצב. עוד אמרה כי מאז שהורי הכריחו אותה לחזור לבית בעלה היא מתכוננת זאת - "כי רציתי למות" (שם, ש' 93). יש לציין כי גם בהתאם לנוסח הדברים בחקירה השציגו זאת באי כוחה (ר' הוודעתם מיום 14.9.17) נאמר - "רציתי רק למות בגלל כל הבעיות שלי...". גם בחקירה השנייה היא מדברת על אפשרות שתהרג באירוע או תיעצר. היא אמרה עוד שפעלה כפי שפעלה במקרה, על מנת שהחילום יישמו לב למשהו מזרע שמסכן אותם (ר' ת/2 ש' 58). עיר כי בעוד בתמלול המאסימה נאמר בהמשך הדברים כי עשתה זאת על מנת שתאה שhayida או שתיעצר, טענו באי כוחה כי בנסיבות זה בחקירה לא עשתה שימוש במילה שהayida. עם זאת, גם בהתאם לנוסח שלהם היא מדברת על רצון למות או להיעצר). עוד אמרה שם כי המות או המיעצר הם בשביבה אותו דבר, היא לא חיה (שם, ש' 86). בחקירה השלישי של שני מסויים בגרסתה, כאן היא ממשיטה את רצונה למות באירוע ומדברת רק על כך שרצתה להיעצר. בעת עדותה בבימ"ש, כבר שונתה הגרסה גם מכך. בתחילת טענה כי פעולה כפי שפעלה כדי לגורם למפחיתה להיענות למה שהיא מבקשת. כך אמרה בעמ' 91 ש' 13-16: "החליטתי לעשות תנועה פשוטה כדי שיעזרו אוטי ואמרתי שבתו שהמשפחה שלי הם יפחו עלי, גם המשפחה שלי יפחו עלי באופן ספציפי שאני הבת היחידה שלהם ויכול להיות שהם, חשבתי שהם יענו למה שאני צריכה". בהמשך טענה כי פעולה כדי לקבל תשומת לב של החילום, כך היא טובא למשטרת העזר לה. היא תוכל להגיד כל מה שיש לה ויעזרו לה למצוא פתרון איך להתרחש. כך לדוגמה בעמ' 99 אמרה שככל מה שעשתה היה כדי להשיג את תשומת לב החילום כדי שיעזרו אותה. בש' 12 שם היא אומרת: "להגיע למשטרת ויעזרו לי וימצאו פתרון של הבעיה שלי". בראש עמ' 124 עת נשאלת מה חשבה כשהייתה הتفسיט הциובי השיבה: "בראש שלி רק חשבתי שהם יעוזו לי. יתנו להם, יתנו להם הרגשה שאני עכשו בסיפור, בסכנה, בידיהם של המשטרת וגם יתנו לי וגם יתנו לי פתרון איך להתרחש איך למצוא פתרון של המצב הזה. איך להתרחק ממנו".

36. מיותר לציין כי הגרסה העיקרית שהעלתה בעת עדותה בבית המשפט, כאילו רק רצתה להשיג את תשומת לב החילום, על מנת שתתקבל עזרה ברכזנה להתרחש, אינה ברורה ומחוסרת הגון. חרף שאלות חזורת ונשנות, נסלה הנאשמת בניסיונה להבהיר כיצד היא סבורה שהמשטרת תסייע בבעוותיה האישיות הנטענות עם בעלה. אלו הדברים השונים שאמרה בהקשר זה; בראש עמ' 99 טענה שרצתה רק לצאת מההטור כדי שיוציאו משוה טעות. כשנשאלה בשבי מה השיבה: "לעשות תשומת לב של החילום כדי לעזרו אוטי" (שם ש' 4) בתשובה לשאלת בית המשפט מה רצתה שיקירה, שבה ואמרה באופן סתמי: "תשומת לב של החילום אדוני" (ש' 7). כשבית המשפט הוסיף שאל מה יקרה אחרי שהחילום יישמו לב אמרה - "להגיע למשטרת ויעזרו לי וימצאו פתרון של הבעיה שלי...". בהמשך להכוונת בא כוחה, המשיכה ואמרה - "כן להגיד כל מה שיקירה אוטי וכל האמת נכון שהחוק הישראלי זה כמובן...יעוזר לי להתרחש. המשפחה שלי והאנשים לא". כאמור לעיל כאשר נשאלת מה הتفسיט הциובי שראתה, השיבה (ר' לעיל וכן בראש עמ' 124) שחשבה שיעזרו לה ויתנו לה פתרון איך להתרחש. לא ניתן לקבל דברים אלה. חוסר ההיגיון שבהם זועק וכן ניתן להבין את ב"כ המאסימה, עת הטיחה בנאשمت שלא ניתן לקבל טענות שכאלת, ממי שבו זמינות מעלה טענות בדבר השלטה ובדבר הייתה חלק משפחה שאינה פרימיטיבית ואשר גם היא עצמה אינה צזו.

37. גם באשר לכוונה או הרצון לפגוע בחיל היא העלתה גרסאות שונות; עוד טרם אדרש לכך אציג כי די בנסיבות 9/9 כדי לשלול את הטענה כאילו הנאשمت לא ראתה חיל, לא פגעה בחיל או לא התכוונה לכך. כפי שהובהר לעיל, הרכב הנאשמת נזהה באופן ברור כאשר הוא מאייך לכיוון החיל החוצה את מעבר הרכב וראיה זו, מהוות

למעשה, ראייה מכרעת בתיק. מכל מקום, באשר לגרסאות הנאשמה; בעוד בהודעה הראשונה אמרה מפורשת כי כאשר ראתה את החיל או השוטר חוצה, אז "נתנה גז" (ואף השתמשה במילה אסתשה, ר' ת/1 ש' 31), בהודעה השנייה טענה כי לא נסעה לכיוון החילים (ר' ת/2 ש' 64) ובשלישית כבר טענה שלא דרצה איש, התחושה שנותנה גז כאשר החיל חצה וטענה נחרצות שלא פגעה בו (ר' ת/3 ש' 55-70). בחקירה הרבעית אף הறקיקה לכת וטענה שאין היא בטוחה שהרכיב אותו רואים מבצע דרישת, הוא רכבה (ר' ת/4 ש' 20 וש' 30). לדידי, לנוכח העולה מהסרטן, ברוי כי יש לקבל את גרסתה הריאונית ואותה בלבד. הנאשמת האיצה באופן מכוון ולכיוון חיל בו לא רק התכוונה לפגוע, אלא אף פגעה בפועל. כפי שאמרה עצמה בהודעה הראשונה - כאשר ראתה את החיל עובר את הכביש - "אז דרשת את החיל כי...". וכן אמרה: "ואז אני לחצתי על הגז" (ר' ת/1א בחלק התיכון של עמ' 6) ועוד אמרה - "אני לא יודעת, אני הכוונה שלי לפגוע בו כי אני רוצה לפגוע בו, ואז אני הלחכתי לכיוון שלו הרבה יותר" (שם, עמ' 7 ש' 1-16, ההדגשה אינה במקור) ובהמשך כנסאלת מה דרצה את החיל השיבה - "אני אמרתني לך אני רציתי לדروس אותו" (שם, ש' 27, אף כאן ההדגשה נוספת). יש לזכור כי הנאשמת הייתה בעירה עובר לאירוע. לפיקד ברוי כי "דזרה" בסמוך לאחר מכן, היא עשה מכוון ומתרך מחשבה (כאמור, אין טענה כי נפלה תקלת כלשהי ברכב או בהפעלו).

בשים לב לנזהה בסרטון ודבריה בחקירה הראשונה, לא ניתן לקבל את דבריה בבית המשפט כאילו לא ראתה חיל או לא התכוונה לפגוע בו (ר' בראש עמ' 92): "אבל לגבי החיל אני בטוחה ואני מבטיחה לכם שאין לא ראויים אותו בכלל. אפילו בחקירה לא היו אמורים לי שיש חיל". עוד ר' דבריה: "אני זוכר שהחוקר הראה לי את הוידאו, המשפט הראשון שאני אמרת לו, אמרת לו שהוא לא אני, זה לא הרכב שלו. ראיתי, ראיתי מישחו שנדרס או שדרסים אותו. אמרת לו זה לא אני, זה לא הרכב שלו!...אני לא זכרת שראיתי אותו ועד הרגע הזה אני לא רואה אותו לפניי". שם ש' 17-21. גם בעמ' 106 ש' 6 היא אומרת - "בחקירות, הופתעות, שיש חיל שנדרס, אולי אני אמרת לו זה לא הרכב שלו").

38. כפי שנאמר לעיל, גם בסוגיית התוכנון המוקדם חל שינוי בגרסהה. בעוד בתחילת עת נשאלת כמה זמן היא חושבת על דבר זה השיבה: "לא יודעת, יכול להיות מתחילה האינטיפאדה, כל האנשים היו חובבים על הדבר הזה, לא זכרת מלפני כמה זמן יענו היום לא יודעת מה" (ר' ת/1א עמ' 10 ש' 23-24), בהמשך ניסתה להציג את פעולתה כהחלטה של אותה רגע. כך בחקירה ביום 19.12.16 אמרה: "היתה בעירה מוחלטת במחסום מחייבת לתוך שלו וגם הכנתי את תעודה זההות שלי וכש הגיעו התור שלי לבדוק פתאום חשבתי לעשות משהו בכך שיעצרו אותו" (ר' ת/3 ש' 9-10). אף כאן אני מוצאת כי הגרסה הראשונית היא הנכונה. טענה בדבר החלטה של אותו רגע, אינה מתישבת עם דבריה כי יצאה באותו יום מוקדם מהעבודה, אינה מתישבת עם כך שהיא מצויה בסיכון (אשר כאמור לעיל לא ניתן לקבל את גרסתה כי היה ברכבה עובר לאירוע) וגם אינה מתישבת עם גרסתה כי הבשילה בה החלטה לפעול לכך שתוכל להתרחק מבעלה.

39. הנאשمت נחקרה ארוכות על כך שהוא זו שהעלתה לראשונה את המילה איסטישנד וכן שהוא זו שהזירה לראשונה בחקירה את המילה אינטיפאדה (ר' עמ' 101 ש' 22). בתחילת היא התקשחה שאמרה אסתישה (ר' לדוגמא שם, ש' 23: "לא. אני אמרת, אני לא אמרת, סליחה, אני לא אמרת לו, אני לא אמרת לו שאינו רוצה להיות שהידה"). ר' גם עמ' 102 ש' 25, שם טענה שאינה זכרת אם השתמשה במילה איסטישה). לפיקד, היה צורך לאתר את המיקום בהקלחת החקירה כדי להראות לנאשמת מותרגמן בית המשפט התבקש לציין לפרטוקול, שם הושמע קטע מהחקירה הראשונה של הנאשمت ומתרגם בית המשפט התבקש לציין לפרטוקול מה השמע. וכך נרשם מפיו: "לפני שבועיים אמרת לו שאינו רוצה להתגרש...הו שואלים אותו אבל לא הבנתי מה. אני רק רציתי להיות שהידה, או איסטישנד" (ר' עמ' 109 ש' 15-1). ההדגשה אינה במקור). בשלב זה, יצא המרצע מהשקר, עת עלה כי למעשה הנאשمت אמרה דברים בחקירה, מאוחר ולא הבינה שעשוים להסתמך על דבריה בחקירה כנגדה, ו/או עת לא הבינה

שיתחשבו בכל מילה ומילה ولكن ספירה הכלול. כך בראש עמ' 111 אמרה שלא ידעה כי הולכים להסתמך על החוקיה. בעמ' 114 ש' 3 אמרה - "אל תשכחiani שמי הראשון שלי לא ידעת שזה חוקיה رسمي שהם יחשבו כל מילה ומילה" ובמהמשך בש' 15 היא אומרת כי החוקר - "הוא התנהג איתי באופן טוב ואני סיפרתי לו הכל" (ההדגשות בשני הцитוטים האחרונים אינם במקור).

על אף שכך לנטות להתחמק מדבריה, ניסתה לטעון שלא הבינה שהיא בחקירה (ר' לדוגמא דבריה עמ' 118 ש' 30), היא נאלצה להודות כי החוקר הציג עצמו ותפקידו, אמר לה שהיא חסודה בניסיון לרוץ (עבירה בגיןה לא הוגש לבסוף כתוב אישום) וכן כי יש לה זכות להיוועץ בעו"ד וגם לא להשיב (ר' עמ' 119 ש' 7 - "כן הדיבור הזה הוא אמר לי בהתחלה"). למעשה הסר ספק יזכיר כי עיון בהודעה שרשם החוקר וכן בתמליל החוקיה הראשונה, אכן מלמדים שהנאשמה הזורה כי היא נחקרה בדבר ניסיון לרוץ חיל במחסום, כי זכותה לא להשיב וכי זכותה להיוועץ בעו"ד לפני החוקיה (ר' עמ' 1 לתק/1 ועמ' 2, לתק/1א', החל מש' 7).

마חר וניסתה לטעון שרק בחקירה השנייה היא הבינה שהיא בחקירה, היא נשאלת על ידי בית המשפט האם משמעות הדבר שלדבריה שיקרה בתשובות לחוקר הראשון. הנאשמת ניסתה מספר פעמים להתחמק ממתן תשובה. בשלב מסוים אמרה כי לאחר שראתה את הסרטון, פחדה לתת תשבות ולבסוף כאשר חברי כב' השופט דראל שב שאל - "אני שואל אותה שאלה פשוטה דיברת עם בג'את אמרת לו את האמת או שיקרת לו?", נאלצה להודות: "לא. רק הייתי אומרת את הכל" (ר' עמ' 119 ש' 20-31).

אכן, הנאשמת לא שיקרה וכן בתחלתה עת הייתה "אומרת את הכל". אמרה מפורשות כי עשתה אייסטה, כן אמרה מפורשות כי ראתה חיל וכן אמרה כי האיצה כדי לפגוע בו. אלו הן גם מסקנותיו באשר למה שארע וזאת חרף שלל הגרסאות והניסיונות של הנאשמת להרחק עצמה מהמעשה או מהכוונה שעמדה מאחוריו.

אומנם מצוקה היא לעיטים עניין סובייקטיבי. עם זאת, עלתה תמונה לפיה מדובר באישה נשואה, אם לשני ילדים צעירים, אשר לה יחסים תקין עם משפחתה (הרשם היה כי היחסים תקינים, לא הובאו לעדות האם או האב ותיאור הבעל בהודעה במשטרה, התיחס אומנם לגורושים, אך בד בבד גם לניסיון להשלים למען הילדים, ר' נ/3). בנוסף זכתה הנאשמת להשכלה ולפי טענותיה אף הייתה בשלב מתקדם של לימודי תואר שני, כאשר היא גם מצאה עבודה לפרנסתה.

בשים לב לנתונים אלה, ספק רב אם תיאורי המצוקה, חורגים מקשרים המאפיינים משפחות צעירות רבות. הניסיון להציג תמונה כאלו הנאשמת נקלעה למצב ללא מוצא, המצדיק התאבדות או פעולה שתגרור מעורר ממושך - לא היה משכנע.

.40. אף בהtupleם מכך שהנאשמת העלתה מספר גרסאות אשר אין מתישבות זו עם זו ואף בהtupleם מחוסר ההיגיון בחלק מדבריה (ר' לדוגמא הטענות באשר למלל בפייסבוק /או טענה כי קיומה שכוחות הביטחון יעצרו ויסיעו בבעיותה המשפחתיות) - עדותה כשלעצמה לא הייתה אמונה ולא הייתה משכנעת. טענה כאלו לא הייתה כוונה לפגוע בחיל וכאלו הרקע אינו לאומני, חרף ההודעה המקבילה בפייסבוק, השימוש בסיכון והמעשה עצמו - אינה משכנעת. הדברים יפים בבחינת קל וחומר כאשר הנאשמת הודהה למעשה במעשה ובמטרתה, עת שלא הבינה כי יחשבו על כל מילה ומילה שהיא אומרת, עת שלא הבינה שהיא בחקירה ועת שבנסיבות אלה, ספירה כאמור לעיל את " הכל".

.41. סיכום של דברים הינו כי באשר לעצם התרחשויות האירועים כמפורט בכתב האישום, הרי שאללה הוכחו ولو על בסיס ההודעה בפייסבוק, בתוספת סרטון האירוע עצמו. החסר באשר להנפקת הסיכון והדברים שנאמרו במקביל

להנפקתו, הושלם באמצעות עדות לאפי ביבאר, עדות אשר הייתה אמינה ולא הופרכה. רק הטענה כי הנאשמה אמרה דברי תפילה עת האיצה את רכבה (ר' סעיף 6 לכתב האישום) לא הוכחה וזאת מקום בו ויתרה המאשימה על עדות איימן סאלח. לטעמי גם בהעדך הוכחה של אותם דברים נוספים, הוכיח כל הנדרש להרשותה. הנאשמה העלתה גרסאות שונות, סותרות ובחילוקן בלתי סבירות וחסרות הגון ואין אני מקבלת טענתה כאילו לא הייתה כוונה לגרום לחבלה לחיל ו/או כאילו כלל לא ראתה אותו ו/או כאילו המעשה היה רק על רקע מצוקותיה האישיות ולא קשור לכוונה לבצע מעשה טרור. פרסום תוכן ההודעה בפייסבוק, הבחירה כי זה יהא על רקע מסגד אל אקצא, הבחירה לפעול דווקא לדרישת חיל במחסום, הנפת הסדין בסמוך והדברים שאמרה במקביל - תומכים כולם בכך שאכן כמיוחס לה, התכוונה לבצע מעשה טרור. היא למעשה גם אישרה את הדברים, בהודעה הראשונה, אף אם בהמשך ניסתה לסגת מכך. באופן כללי ניתן לומר כי עדות הנאשמת הייתה לא אמינה. הגרסאות השונות והמשונות שהעלתה בחקירה ובבית המשפט, מהווים תמייה נספחת במילויים לה וזאת ככל שהיא תמצאה שכך.

המסקנה היא אפוא - כי כפי שאמרה הנאשمة בחקירה הראשונה, כוונתה הייתה אכן לבצע איסתישהד (ר' עמ' 109 לפroxokol, שם הושמע הקטע הרלוונטי מחקירה באולם בית המשפט ובנסיבות מתורגמן), "אני רק רציתי להיות שהidea" (שם, ש' 15). בהודעה הראשונה הודהה כי דרשת חיל, כי לחיצה על הגז (ר' עמ' 6 בת/1א') וכי "אני הכוונה שלי לפגוע בו כי אני רוצה לפגוע בו ואז אני הlected לכיון שלו הרבה יותר...אני אמרתי לך אני רצית לדרכם אותם" (ר' עמ' 7 בת/1א' ש' 15-16 ושם' 27. ההדגשות בפסקה זו, אין במקור).

42. בהמשך כאמור אני מוצאת כי הנאשمة ביצעה עבירה של חבלה בכוונה מחמיתה לפי סעיף 329(א)(2) לחוק העונשין. הרשעה בכרך מתקיימת עת מוכח כי הנאשם ניסה שלא כדי לפגוע באדם "בקליע, בסיכון, באבן או בנשך מסוון או פוגعني אחר" וזאת "בכוונה להטיל באדם נכות או מום או לגרום לו לחבלה חמורה...". הניסיון במרקחה דן לפגוע שלא כדין בחיל בוצע כאמור באמצעות רכב. אף שלא הועלתה טענה מצד הנאשمة כי רכב אינו בגדיר "נשך מסוון או פוגعني אחר", מכל מקום, להסתמך ספק יובחר כי הפשיקה כבר קבעה כי בכלל זה יבוא גם שימוש ברכב עת ניסיון לפגוע באמצעותו. בעניין זה ר' ע"פ 1184/00 מחמיד נ. מדינת ישראל פ"ד נד(3) 159 (2000) ; ע"פ 5225/03 חבאס נ. מדינת ישראל פ"ד נ"ח (2) 25 (2003). נקבע כי נשך אינו בהכרח כלי פוגعني מעצם טיבו ומהותוDOI לעמידה בדרישת הסעיף באשר לנשך מסוון או פוגعني אחר - כי מדובר בעצם בעל פוטנציאלי לגרום חבלה כאשר בפועל נעשה בו שימוש במטרה לפגוע כאמור (במרקחה הראשון נקבע כי רכב היה בכלל זה ובמרקחה השני בית המשפט על אותה ההלכה עת התקיים לאבן, באמצעותה היה הניסיון לפגוע). לנוכח אותה פסיקה אין עוד מחלוקת כי רכב הוא בעל פוטנציאלי לגרום פגעה בעת המסקנה היא כי הנאשمة ניסתה באמצעותו לדרוס חיל מילא מתקיים גם התנאי השני, וזכור כי המאשימה הסתפקה בסעיף העוסק בניסיון לפגוע, אף שלא יכול להיות חולק כי במרקחה דן הרכב אף פגע בפועל בחיל ובדרך נס לא נגרמה פגיעה קשה.

43. אני מוצאת עוד כי אותה חבלה בוצעה בגדיר "מעשה טרור" כהגדרתו בסעיף 2 לחוק המאבק בטרור. באותו הגדירה נקבע כי מעשה טרור הוא מעשה המהווה עבירה או איום בעשיית מעשה אשר מתקיימים לגביו שלושה:

- (1) הם נעשו מתוך מניע מדיני, דתי, לאומי או אידאולוגי;
- (2) הם נעשו במטרה לעורר פחד או בהלה הציבור או במטרה לאלץ ממשלה או רשות שלטונית אחרת, לרבות ממשלה או רשות שלטונית אחרת של מדינה זרה, או ארגון ציבורי בין-לאומי, לעשות מעשה או להימנע מעשיית מעשה;
- (3) במעשה שנעשה או במעשה שאימנו בעשייתו, היה אחד מלאה, או סיכון ממשי לאחד מלאה;

- (א) פגעה חמורה בגופו של אדם או בחירותו;
- (ב) פגעה חמורה בביטחונות הציבור או בבריאותו;
- (ג) פגעה חמורה ברכוש, שבנסיבות שבהן בוצעה יש אפשרות ממשית שתגרום לפגיעה חמורה כאמור בפסקאות משנה (א) או (ב) ושנעשה מטרה לגרום לפגיעה כאמור;
- (ד) פגעה חמורה בקדושים דת...
- (ה) פגעה חמורה בתשתיות, במערכות או בשירותים חיוניים, או שיבוש חמור שלהם, או פגעה חמורה בכלכלת המדינה או בסביבה;

ההגדרה ממשיכה וקובעת כי אם נעשה המעשה או האיומים, כאמור בפסקה 3(א) תוך שימוש בנשק או בסכין, אזי יראו את המעשה כמעשה טרור, גם ללא שיקיים בו האמור בפסקה 2 לעיל (ההגדרה כאן לנשק, מפני להגדרת נשק בסעיף 144(ג) לחוק העונשין וכן אכן רכב אינו בא בכלל אותה הגדרה).

עוד נקבע בהמשך ההגדרה כי - "אין נפקא מינה אם המneau או המטרה המנוים בפסקאות (1) ו- (2) היו המneau או המטרה הבלעדיים או העיקריים למעשה או לאיום".

44. כאמור לעיל, הגרסאות השונות והמתחלפות של הנאשمة לא היו משכנעות. לטעמי הוכח מעבר לכל ספק סביר כי מטרת הנאשمة הייתה לאומנית. האמור עולה הן מההתמונה הכלולת של האירוע כפי שפורטה לעיל ותוודה בסרטון, בתוספת דברים מפורשים של הנאשمة, עת אמרה כי רצתה לעשות איסתשהד (ר' עמ' 109 ש' 16, שם חוזה ב"כ המשימה על דברי מתרגם בית המשפט, אשר האזין לחקירה הנאשمة). ככל שלא היה די בכר (ואין זו דעתו), הרי שהיא ניתן למצוא לכך חיזוק נוסף בשיקרי הנאשمة, גרסאותיה המתפללות ולמענה העדר גרסה מסויימת אחת, עקבית. כמו בא לעיל, הוראת החוק קובעת כי אין נפקאות אם היו לנאשمة מניעים נוספים ואין חשיבות לשאלת מה היה המneau העיקרי למעשה.

עת דוחר רכב בנסיבות באזרו בו מצויים חיללים ועובדיו אורח נספחים והוא חוצה נתיבים בנסיעה פרועה, מAMILא מדובר גם במעשה אשר נועד לעורר פחד, כנדרש בתנאי השני. מעבר לדריש ומבליל לקבוע בדבר מסמורות, עיר כי יתכן שתנאי זה כלל איינו נדרש, עת נעשה באירוע גם שימוש בסכין. אכן, בסופו של יום הנאשمة לא פגעה עם הסכין באיש, אך אין בכר לשלו את המעשה הכלול אותו התכוונה לבצע; תחילתה פיגוע דרישת ואז במידת הניתן, להוסיף ולהחמיר האירוע תוך שימוש בסכין, אשר אין מחלוקת שהיה ברכבה והונף בידיה.

במעשה שנעשה היה גם סיכון ממשי לפגיעה חמורה בגוף אדם - ומAMILא מתקיים גם התנאי האחרון.

45. מקום בו אין מחלוקת כי הנאשمة החזיקה הסכין ברכבה, היא הניפה אותו בידה במהלך ההתרכחות ולא הרימה כנדרש הנטול להוכיח במאזן ההסתברות שהחזקת הסכין הייתה למטרה כשרה. ר' רע"פ 7484/08 פלוני נ. מדינת ישראל (ניתן ביום 09.12.22), הרי שאינו מוצאת להרשעה גם בכר. ר' בהקשר זה האמור בסעיפים 30-34 לעיל.

46. סופם של דברים הינו כי המאשيمة הוכיחה כנדרש את המפורט בכתב האישום, למעט הוכחת הטענה אשר בסעיף א' 6 לפיה הנאשمة אמרה דברי תפילה עת האיצה הרכב לפני הפגעה. אף בהעדר הוכחת האמור, אני מוצאת להרשיע את הנאשمة בכל העבירות המיוחסות לה.

ענת
דיןגר, שופטת

השופט ארנון דראל:

אני מסכימים.

ארנון דראל, שופט

השופטת חגית מאק-קלמנוביץ

אני מסכימה.

**חגיota מאק-
קלמנוביץ, שופטת**

וחולט להרשייע את הנאשמה בעבירות המียวחות לה בכתב האישום כאמור בסעיף 46 לפסק דיןה של כב'
השופטת ענת דיןגר.

ניתנה היום, ד' בחשוון תשע"ח, 24.10.2017

ארנון דראל, שופט
**חגיota מאק-
קלמנוביץ, שופטת**
**ענת
דיןגר, שופטת**